

Arrest

nr. 222 603 van 13 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten **D. VANDENBROUCKE**
en **H. BOURRY**
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 december 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 december 2018 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.2. Op 20 december 2018 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

(...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 20.12.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Kempen Noord-Oost op 20.12.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem ter kennis werden gegeven op 9.11.2017 (per aangetekend schrijven) en op 11.10.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Tijdens zijn verblijf in het centrum van Arendonk werd betrokkene uitvoerig geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene ondernam echter geen enkele poging om gebruik te maken van deze mogelijkheden.

Redenen waarom een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende drie verzoeken tot internationale bescherming in in, namelijk op 19.10.2015, 1.08.2017 en 8.02.2018. Deze verzoeken werden allen geweigerd.

Betrokkene werd gehoord op 20.12.2018 door de politiezone van Kempen Noord-Oost en verklaart dat dat hij vrienden en vriendinnen heeft in het centrum. Hij verklaart ook een vriendin te hebben. Dit geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De ‘gewone’ sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Betrokkene verklaart dat zijn moeder nog wel in Afghanistan is.

Betrokkene werd gehoord op 20.12.2018 door de politiezone van Kempen Noord-Oost en verklaart dat hij in België is omwille van zijn asielaanvragen en dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat er problemen zijn. Hij verklaart dat zijn vader en broer dood zijn. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoeken tot internationale bescherming Uit het onderzoek van het CGVS (en de

RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene werd gehoord op 20.12.2018 door de politiezone van Kempen Noord-Oost en verklaart dat zijn voet gebroken was door een accident dat er is gebeurd en dat hij niet goed meer is in zijn hoofd (psychische problemen). Hij toont echter niet aan dat deze medische problemen hem belemmeren om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“1. Artikel 8 van hetzelfde Verdrag bepaalt : « 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ».

Het artikel 8 van het EVRM omvat niet alleen het recht van ieder persoon op respect van zijn familiaal leven in strikte zin, maar eveneens van het privéleven.

Het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker maakt op onbetwistbare wijze een inmenging uit in het uitoefening van de rechten beschermd door dit artikel.

Het privéleven van verzoeker wordt op ernstige wijze verstoord door het inreisverbod. Verzoeker wordt niet alleen de toegang tot het Belgisch grondgebied ontzegd. Teves wordt hem de toegang geweigerd tot alle andere landen die het Schenenacquis ten volle toepassen. Het recht om op een duurzame wijze contact te hebben met zijn Belgische vriendin wordt hem ontnomen

Het alinea 2 van het artikel 8 van het EVRM somt de voorwaarden op waaraan een inmenging in de uitoefening van het recht op privéleven en familiaal leven moet voldoen.

Een dergelijke inmenging is niet toegestaan dan op voorwaarde dat :

- zij "bij de wet is voorzien",
- zij één van de legitieme doelstellingen nastreeft die worden opgesomd: bescherming van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van rechten en vrijheden van anderen en
- dat zij "in een democratische samenleving nodig is",
-

Een inmenging is dus enkel gerechtvaardigd als wanneer een van de legitieme doelstellingen toegelaten door het Verdrag wordt nagestreefd maar ook enkel wanneer zij "noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Het artikel 8 van het EVRM stelt er zich dus niet mee tevreden om de Staat te verplichten tot een verplichting van niet-inmenging, maar legt eveneens positieve verplichtingen op.

Zie het arrest Rees van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 17 oktober (Serie A, n° 106, p. 15, par. 37) : om de draagwijdte van de positieve verplichtingen te bepalen die rusten op de Staat moet een rechtvaardig evenwicht worden gevonden tussen het algemeen belang en de belangen van het individu zodat de criteria geformuleerd in het artikel 8, alinea 2 erg nuttige indicaties bieden;

Deze vereiste van proportionaliteit verplicht tot het zoeken van een rechtvaardig evenwicht tussen het respect van de individuele rechten die in spel zijn en de bescherming van de specifieke belangen waarop de inmenging zich baseert.

Door te preciseren dat de eventuele inmenging van de Staat noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving, legt het EVRM een criterium op van noodzaak;

Dit houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een hoge sociale noodzaak en proportioneel moet zijn ten aanzien van het nagestreefde legitieme doel;

Bij de beoordeling van een inreisverbod moet er rekening gehouden worden met de criteria van adequaatheid en proportionaliteit die de volledige motivering van de genomen administratief beslissing rechtvaardigen, wat niet het geval is in onderhavige geval;

In onderhavig geval, zelfs indien een inreisverbod voorzien is door het artikel 74/11 van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, en wanneer zij een legitieme doelstelling nastreeft (de toegang tot het grondgebied controleren), dan moet er toch vastgesteld worden dat zij niet "noodzakelijk is in een democratische samenleving";

In onderhavig geval is de maatregel die verzoeker treft plots genomen en wordt deze niet gerechtvaardigd op geen enkele wijze.

Verzoeker wijst erop dat het begrip privéleven niet gedefinieerd wordt door artikel 8 van het EVRM. Het Hof onderstreept dat het een breed begrip is en het niet mogelijk, noch noodzakelijk is er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Het Hof benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Croatië, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleden of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59).

Verwerende partij beperkt zich tot de vaststelling dat verzoeker geen familieleden heeft in België. Deze analyse is onvoldoende. Verzoeker erop dat geen enkel onderzoek werd gevoerd naar het feit dat

verzoeker binnen de Schengenzone enig privéleven zou hebben, nu het inreisverbod evenzeer van toepassing is in de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen.

De motivering van de bestreden beslissing toont bovendien niet aan dat de overheden bezorgen hebben genomen om een rechtvaardig evenwicht tot stand te brengen tussen het nagestreefde doel en de ernst van de aantasting van het recht van verzoeker op respect van zijn privé- en familiaal leven;

In dit geval schendt de bestreden beslissing op totaal disproportionele wijze het recht op een privéleven van verzoeker en het respecteren van zijn familiaal leven;

Zodoende is de Belgische Staat op ernstige wijze te kort gekomen aan diens verplichtingen voortvloeiend uit de internationale verbintenissen die zijn aangegaan en meer in het bijzonder ten aanzien van het artikel 8 van het EVRM."

3.1.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

3.1.3. Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de

bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

De verzoekende partij betoogt dat haar niet alleen de toegang tot het Belgische grondgebied wordt ontzegd, doch ook tot alle landen die het Schengenacquis ten volle toepassen, dat haar het recht wordt ontnomen om op duurzame wijze contact te hebben met haar Belgische vriendin, dat een dergelijke inmenging in haar familieleven niet is toegestaan behalve onder de voorwaarden van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, onder meer dat deze inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving. De verzoekende partij wijst er ook op dat er niet enkel een verplichting van niet-inmenging bestaat, doch ook positieve verplichtingen. De verzoekende partij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing niet aantoonde dat de overheid de bezorgdheid heeft gehad om een rechtvaardig evenwicht tot stand te brengen tussen het nagestreefde doel en de ernst van de aantasting van haar recht op een familieleven.

Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat zij een Belgische vriendin heeft, doch deze relatie geenszins verder toelicht, noch hiervan stavingstukken voorlegt. Dergelijke elementen blijken ook niet uit het administratief dossier. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen haar en haar Belgische vriendin. Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden vastgesteld.

De verzoekende partij toont niet aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig gezinsleven met haar vermeende partner op het Belgische grondgebied. Bijgevolg diende de gemachtigde geen belangenafweging te maken tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is.

3.1.4. De verzoekende partij meent dat de analyse dat zij geen familieleden heeft in België onvoldoende is, dat geen onderzoek werd gevoerd naar het feit of zij binnen de Schengenzone enig privéleven zou hebben.

Betreffende haar privéleven betoogt de verzoekende partij dat dit ernstig verstoord wordt door het inreisverbod, waarbij zij erop wijst dat haar niet alleen de toegang tot het Belgische grondgebied wordt ontzegd, doch tot alle andere landen die het Schengenacquis ten volle toepassen. Zij wijst erop dat haar het recht om op duurzame wijze contact te hebben met haar Belgische vriendin wordt ontnomen. Volgens de verzoekende partij somt artikel 8 van het EVRM in het tweede lid de voorwaarden op waaraan een inmenging op het recht op een privéleven moet voldoen, waarbij een inmenging enkel

gerechtvaardigd is wanneer deze noodzakelijk is in een democratische samenleving, dat er naast een verplichting van niet-inmenging voor de staten ook positieve verplichtingen worden opgelegd, dat de vereiste van proportionaliteit verplicht tot het zoeken van een rechtvaardig evenwicht tussen het respect van de individuele rechten die in het spel zijn en de bescherming van de specifieke belangen waarop de inmenging zich baseert. Zij wijst erop dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een hoge sociale noodzaak en proportioneel moet zijn met het nagestreefde doel. De verzoekende partij meent dat bij de beoordeling van een inreisverbod rekening moet gehouden worden met de criteria van adequaatheid en proportionaliteit die de volledige motivering van de beslissing rechtvaardigen, wat volgens haar niet het geval is *in casu*. Zij meent dat in onderhavig geval moet vastgesteld worden dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk is in een democratische samenleving, dat de maatregel die haar treft plots werd genomen en op geen enkele wijze wordt gerechtvaardigd. De verzoekende partij vervolgt dat het begrip privéleven niet wordt gedefinieerd door artikel 8 van het EVRM, doch dat voormelde bepaling het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld en dat de term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt. Zij wijst erop dat onafhankelijk van het bestaan van een familieleven, het EHRM beschouwt dat in het kader van een verwijdering van een gevestigde vreemdeling, een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in haar recht op een privéleven. De verzoekende partij meent dat de motivering van de bestreden beslissing niet aantoont dat de overheid de bezorgdheid heeft gehad om een rechtvaardig evenwicht tot stand te brengen tussen het nagestreefde doel en de ernst van de aantasting van haar recht op een privéleven.

De Raad stelt vooreerst vast dat artikel 8 van het EVRM eveneens het privéleven beschermt.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet ontkent dat er sprake is van een zekere mate van privéleven in hoofde van de verzoekende partij en er hierbij op wijst dat zij verklaarde vrienden en vriendinnen in het centrum te hebben alsook een vriendin, doch oordeelt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord op 20.12.2018 door de politiezone van Kempen Noord-Oost en verklaart dat dat hij vrienden en vriendinnen heeft in het centrum. Hij verklaart ook een vriendin te hebben. Dit geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De ‘gewone’ sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Betrokkene verklaart dat zijn moeder nog wel in Afghanistan is.”

Uit voormelde motieven blijkt wel degelijk, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging betreffende het privéleven van de verzoekende partij, waarbij wordt gesteld dat het voorgehouden privéleven haar niet automatisch recht geeft op verblijf, dat een terugkeer dan ook niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van haar recht op een privéleven, dat het loutere feit dat zij banden heeft gecreëerd met België niet valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming daar de gewone sociale relaties niet door deze bepaling worden beschermd. De verzoekende partij toont geenszins *in concreto* aan dat voormelde motieven die een belangenafweging betreffende het privéleven van de verzoekende partij inhouden, foutief of kennelijk onredelijk zijn of in strijd met artikel 8 van het EVRM.

De sociale bindingen met België die de verzoekende partij ontwikkeld zou hebben vanaf haar aankomst in België en die opgebouwd werden in precair verblijf, zijn niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor haar privéleven de positieve verplichting voortvloeit de verzoekende partij hier te lande verblijf toe te staan. De verzoekende partij beperkt zich tot het vermelden van het hebben van vrienden en vriendinnen in het centrum en van het hebben van een Belgische vriendin, doch dit zijn niet de voormelde bijzondere feiten of omstandigheden die de balans van respect voor de vreemdelingenreglementering kunnen doen overslaan naar respect voor de privébelangen van de verzoekende partij, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, nu zij geenszins de aard en intensiteit van haar relaties met voormelde personen verduidelijkt. De verzoekende partij toont niet aan dat haar privéleven dat zij hier leidt in precair verblijf opweegt tegen de

banden die ze heeft met haar land van oorsprong waar ze verbleven heeft. De verzoekende partij betwist overigens niet dat zij verklaarde dat haar moeder nog in Afghanistan is.

Gelet op voormelde vaststellingen toont de verzoekende partij geenszins aan dat de belangenafweging in de bestreden beslissing waar gewezen wordt op het feit dat het voorgehouden privéleven haar niet automatisch recht geeft op verblijf, dat een terugkeer dan ook niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van haar recht op een privéleven, dat het loutere feit dat zij banden heeft gecreëerd met België niet valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming daar de gewone sociale relaties niet door deze bepaling worden beschermd, ontoereikend is of strijdig met de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 8 van het EVRM. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat met bepaalde relevante elementen die getuigen van zodanige bijzondere feiten of omstandigheden op grond waarvan uit het recht op respect voor haar privéleven de positieve verplichting voortvloeit de verzoekende partij hier te lande verblijf toe te staan, geen rekening werd gehouden.

De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing een absolute miskenning zou uitmaken van haar recht op een privéleven.

Gelet op voormelde vaststellingen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing de proportionaliteitstoets niet doorstaat en indruist tegen de rechten gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM.

3.1.5. Waar de verzoekende partij nog lijkt voor te houden dat het de verwerende partij toekwam een onderzoek te voeren naar het feit of zij binnen de Schengenzone enig privéleven zou hebben, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij niet verduidelijkt, noch aantoont dat zij buiten België, binnen de Schengenzone, een privéleven zou hebben, zodat zij niet aantoont welk belang zij heeft bij haar betoog.

3.1.6. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht.

3.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verzoeker kent de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kent zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Verzoeker is evenwel de mening toegedaan dat er sprake is van schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk

met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...)”

In casu werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd omdat “verzoeker hardnekkig zou proberen om illegaal op het grondgebied te verblijven.. Deze vaststelling is luidens de bewoordingen van de bestreden beslissing evenzeer de reden om de duur van het inreisverbod te bepalen op drie jaar.

De vraag die zich derhalve stelt is of deze motivering afdoende is, in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid, dat bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Verzoeker verwijst naar een arrest van de RvV nr. 186 970 van 18 mei 2017:

De Raad kan enkel nogmaals beklemtonen dat artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorschrijft dat alle omstandigheden eigen aan het geval in rekening worden genomen bij het bepalen van de duur van het op te leggen inreisverbod (cf. Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23), zodat de inbreuken op de openbare orde en de belangen van immigratiecontrole moeten worden afgewogen tegen andere specifieke elementen die relevant zijn om de geldingsduur van het inreisverbod vast te stellen

Uit de parlementaire voorbereidingen, waarin wordt verwezen naar de Terugkeerrichtlijn, blijkt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient in casu te worden vastgesteld dat - in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet - niet afdoende werd gemotiveerd over de duur van het inreisverbod. Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met zijn recht op een privéleven van verzoeker binnen het grondgebied van de staten die het Schengenacquis te volle toepassen.”

3.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd waarbij er op gewezen wordt dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar ter kennis werden gebracht op 9 november 2017 en 11 oktober 2018, dat deze beslissingen tot verwijdering niet werden uitgevoerd en dat het weinig waarschijnlijk is dat de verzoekende partij gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing. Eveneens wordt erop gewezen dat de verzoekende partij uitvoerig werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, dat de verzoekende partij echter geen enkele poging ondernam om gebruik te maken van deze mogelijkheden. Ook wat betreft de duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd waarbij erop gewezen wordt dat de verzoekende partij drie verzoeken tot internationale bescherming indiende en deze verzoeken allen werden geweigerd. Er wordt gesteld dat uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van drie jaar proportioneel is gelet op de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te willen verblijven. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt voorts ook duidelijk dat werd onderzocht of er wat de verzoekende partij betreft omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, doch dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld. In dit verband wordt duidelijk gemotiveerd dat de verzoekende partij verklaarde dat zij vrienden en vriendinnen had in het centrum en een vriendin had, dat dit haar echter niet automatisch recht geeft op verblijf, dat een terugkeer niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven en geen breuk betekent van de familiale relaties, dat het loutere feit dat de verzoekende partij banden heeft gecreëerd met België niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt daar gewone sociale relaties door deze bepaling niet worden beschermd. Er wordt ook op gewezen dat de verzoekende partij verklaarde dat haar moeder nog in Afghanistan is. Eveneens wordt in dit verband gesteld dat, betreffende de asielaanvragen en het niet kunnen terugkeren omwille van problemen, deze elementen al beoordeeld werden en dat uit het onderzoek van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet is gebleken dat de verzoekende partij voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en er redelijkerwijze kan worden afgeleid dat de verzoekende partij geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Ten slotte wordt in dit verband ook gesteld dat de verzoekende partij verklaart dat haar voet gebroken was en dat zij niet goed is in haar hoofd, dat zij echter niet aantoont dat deze medische problemen haar verhinderen om te reizen of terug te keren naar haar herkomstland, dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een staat te verblijven louter om de reden dat die staat een betere medische verzorging kan verstrekken en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting beïnvloedt, niet volstaat om een schending van voormelde verdragsbepaling op te leveren, dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, wat volgens de verwerende partij *in casu* niet blijkt, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld. Concluderend stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij geen enkel wettig motief heeft om alsnog in België te verblijven en dat uit het onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Zoals ook zal blijken uit de bespreking van onder meer de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is daar ze niet duidelijk, juist, pertinent, volledig en consistent is.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.2.4. Betreffende de reden van het inreisverbod, stelt de verzoekende partij dat dit haar werd opgelegd omdat zij hardnekkig zou proberen om illegaal op het grondgebied te verblijven. De Raad wijst er op dat het opleggen van het inreisverbod, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, gebaseerd is, conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, op het feit dat de verzoekende partij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

3.2.5. De verzoekende partij meent echter wel dat voormelde motivering dat zij hardnekkig zou proberen om illegaal op het grondgebied te verblijven evenzeer de reden is om de duur van het inreisverbod te bepalen op drie jaar, dat de vraag zich derhalve stelt of de motivering afdoende is in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Zij meent dat *in casu* niet afdoende werd gemotiveerd over de duur van het inreisverbod daar er op geen enkele wijze rekening werd gehouden met haar recht op een privéleven binnen het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen.

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat me tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft aldus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en een specifieke motivering hieromtrent dringt zich op (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2014, nrs. 272.898 en 227.900).

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing betreffende de duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd dat gelet op wat voorafgaat – waarbij onder meer gewezen wordt op het feit dat de verzoekende partij tot drie maal toe een aanvraag tot internationale bescherming heeft ingediend die allen geweigerd werden, op het feit dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en het feit dat zij uitvoerig geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, doch geen enkele poging ondernam om van deze mogelijkheden gebruik te maken – en in het belang van de immigratiecontrole

een inreisverbod van drie jaar proportioneel is gelet op de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te verblijven. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook duidelijk dat werd onderzocht of er wat de verzoekende partij betreft omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, doch dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld. In dit verband wordt onder meer uitdrukkelijk gemotiveerd over het privéleven van de verzoekende partij en wordt gesteld dat de verzoekende partij verklaarde dat zij vrienden en vriendinnen had in het centrum en een vriendin had, dat dit haar echter niet automatisch recht geeft op verblijf, dat een terugkeer niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven en geen breuk betekent van de familiale relaties, dat het loutere feit dat de verzoekende partij banden heeft gecreëerd met België niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt daar gewone sociale relaties door deze bepaling niet worden beschermd. Er wordt ook op gewezen dat de verzoekende partij verklaarde dat haar moeder nog in Afghanistan is.

De verzoekende partij kan niet dienstig laten uitschijnen dat de reden voor het opleggen van het inreisverbod, het niet uitvoeren van een vroegere beslissing tot verwijdering, evenzeer de reden is voor het bepalen van een duur van drie jaar. Uit voormelde motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het niet enkel gaat om het niet uitvoeren van één vroegere beslissing tot verwijdering, doch wel om de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te verblijven waarbij uit de bestreden beslissing blijkt dat deze vaststelling van hardnekkigheid gegrond is op het feit dat de verzoekende partij tot drie maal toe een aanvraag tot internationale bescherming heeft ingediend die allen geweigerd werden, op het feit dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en op het feit dat zij uitvoerig geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, doch geen enkele poging ondernam om van deze mogelijkheden gebruik te maken. Er wordt aldus niet enkel vermeld dat de verzoekende partij geen gevolg zou hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Bovendien stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, wel degelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden. Uit de motieven blijkt waarom deze omstandigheden niet werden weerhouden in het voordeel van de verzoekende partij en aldus geen kortere duur dan drie jaar van het inreisverbod rechtvaardigen. Gelet op de motieven in de bestreden beslissing waar in dit verband over het privéleven van de verzoekende partij wordt gesteld dat de verzoekende partij verklaarde dat zij vrienden en vriendinnen had in het centrum en een vriendin had, dat dit haar echter niet automatisch recht geeft op verblijf, dat een terugkeer niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven en geen breuk betekent van de familiale relaties, dat het loutere feit dat de verzoekende partij banden heeft gecreëerd met België niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt daar gewone sociale relaties door deze bepaling niet worden beschermd en dat de verzoekende partij verklaarde dat haar moeder wel nog in Afghanistan is, kan de verzoekende partij niet ernstig betogen dat op geen enkele wijze rekening werd gehouden met haar privéleven.

Waar de verzoekende partij nog lijkt voor te houden dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden met haar recht op een privéleven binnen het grondgebied van de staten binnen de Schengenzone, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij niet verduidelijkt, noch aantoont dat zij buiten België, binnen de Schengenzone, een privéleven zou hebben, zodat zij niet aantoont met welke specifieke omstandigheden die van invloed kunnen zijn op het bepalen van de duur van het inreisverbod de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De verzoekende partij laat voorts na te verduidelijken met welke andere omstandigheden die blijken uit het administratief dossier en die relevant zijn voor het bepalen van de duur van het inreisverbod, de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Gelet op voormelde vaststellingen, maakt de verzoekende partij dan ook geenszins aannemelijk dat er in haar geval sprake is van specifieke omstandigheden die invloed kunnen hebben op het bepalen van de duur van het inreisverbod, waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of niet over heeft gemotiveerd.

3.2.6. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Evenmin wordt aangetoond dat de verwerende partij ten onrechte met bepaalde relevante elementen geen rekening heeft gehouden. De schending van de materiële motiveringsplicht

en van het zorgvuldigheidsbeginsel, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER